

„Senki sem ismeri az Atyát csak a Fiú, és az, akinek a Fiú kinyilatkoztatja.”

(Mt 11,27)

A Biblia évében figyelmünk elevebben fordul a kinyilatkoztatás felé. A kinyilatkoztatás Isten szabad tette, amelyben, mint barátaihoz szól hozzánk (DV 2). Lényege szerint egy esemény: Isten szabaddá tevő szeretetének tapasztalata mind a közösség, mind az egyén életében.

Megengedi nekünk, hogy beletekintsünk szívének titkába Ez az ismeret föltárja előttünk a legszentebb titkot, Isten szeretetének belső világát. Az utolsó vacsora intimitása, Jézus szenvedésének története, a megváltás áldozata és a feltámadás eseménye azok a tapasztalásaink, amelyek a legtöbbet mondanak el Isten irántunk való szeretetéről. Tapasztalások ezek, ha nem csak külső szemlélői, hanem valódi befogadói is vagyunk a liturgiában minket megszólító üzenetnek. Nem csak néztük Krisztus szeretetének bensőséges megnyilatkozásait, hanem találkoztunk is Vele.

„A találkozás Istennek, aki Krisztusban megmutatta nekünk az arcát és föltárta a szívét, lehet-e több számunkra is, mint pusztán „informatív”; nevezetesen lehet-e „performatív”, azaz életet átformáló?” (Spe salvi 4). Ezt a kérdést teszi fel nekünk Benedek pápa a reményről szóló tanításában. És ez a húsvét ünneplésének valódi kérdése is. Az újjászületés, a halál és feltámadás igazsága mindig az élet átalakításáról beszél. Aki találkozik vele, a Feltámadottal, az már nem úgy folytatja életét, mint azelőtt. A lelkigyakorlatos elmélkedések, a keresztúti ájtatosságok, a bűnbánat szentsége, nagybőjt fegyelme és csöndje nem jámbor szokások, hanem olyan pillanatok, melyek új irányt adnak életünknek. Megvalósulhat bennünk is az a formálódás, amely a bibliai ember sajátja.

Mit jelent a bibliai embernek találkozni a kinyilatkoztatással? Mindenekelőtt azt a bensőséges szeretetkapcsolatot, mely Istent és embert összekötött a Paradicsomkertben, a bűntelen őállapotban. Jelenti azt a bátorságot és erőt, amely betöltötte Ábrahámot, amikor Isten szavára elindult Mória hegyére, hogy feláldozza egyszülöttjét, Izsákot (Ter 22,1-3). Azt a megrendültséget, mely átjárta Mózes alakját az égő csipkebokor előtt (Kiv 3,2-6). Azt a boldog-keserű felismerést, mellyel Jeremiás ébred prófétai hivatására, amelyhez a legkeservesebb gyötrődések alatt is tudott hűséges maradni (Jer 1,4-10). Vagy az Újszövetség világát szemlélve a kinyilatkoztatással való találkozás jelenti azt az intimitást, amelyből megszületett Mária „Igen”-je (Lk 1,26-38). Azt a személyes megszólíttóságot, melyben az apostolok magukra ismertek (Jn 1,35-51). Azt az örömet, amely betöltötte Zakeus lelkét és átformálta gondolkodásmódját (Lk 19,1-10). Azt a legkiszolgáltatottabb helyzetben fölfakadó hitet, amely megszólal a jobb lator (Lk 23,42), vagy a kereszthalált szemlélő római százados (Mk 15,39) ajkán.

A kinyilatkoztatás mindig valami istenit közvetít számunkra, akkor is, ha nem minden helyzetben vagyunk képesek ezt tisztán felismerni. Éppen ezért a kinyilatkoztatás mindig olyan találkozás, mely megállít, csöndre figyelmeztet, gondolkodni készít és örömet jelent, mert Isten mutatkozik meg általa minden nap az életünkben. Róla írja Benedek pápa: „aki átöleli az univerzumot, s adni és ajándékozni tudja nekünk azt, amire mi önmagunkban nem vagyunk képesek” (Spe salvi 31).

Húsvét hajnalának békéje és szelíd fénye adja meg mindnyájunknak ezt a boldog tapasztalást és találkozást azzal, Aki egyedül képes kinyilatkoztatni az Atya arcát, mely értelmet ad életünk minden küzdelmének.

2008. Húsvétján

Antal atya

Programok

Március 24. Húsvéthétfő, szentmisék: 7.00 8.30 és 18.00 óra

Május 11. (vasárnap) Pünkösdi ünnepe 10.00 óra Elsőáldozás

Május 12. Pünkösdhétfő: hétköznapi miserend

Május 18 (vasárnap) a Szentháromság ünnepe

Május 25. (vasárnap) Úrnapja: szentségi körmenet a fél 9 órai szentmise után

A megváltozott lelkipásztori elfoglaltságok miatt, az albertfalvi és a kelenvölgyi miserend összehangolása érdekében

ÁPRILIS 28 -TÓL MINDEN NAP AZ ESTI SZENTMISÉK FÉL 7-KOR KEZDŐDNEK

Az esti szentmisék rendje ezentúl változatlan marad

Májusban minden este negyed 7-kor litániát imádkozunk Szűz Mária tiszteletére
Minden hónap első vasárnapján délután 4 órától csöndes szentségimádás a templomban.
Minden első pénteken fölkeressük beteg testvéreinket a szentségekkel.
Minden első pénteken este 9 órától virrasztó Taize-i imaóra a templomban.
Minden első szombaton este háromnegyed 6-kor közös rózsafüzér a családokért és a magyar ifjúságért
Minden hónap második csütörtökén este 8 órától mindenki számára nyitott karizmatikus imaóra.

Lelkipásztori beszámoló a 2007. évről

„Igazi európai szent: kora társadalmi viszonyait tekintve épp úgy, mint napjainkban, az evangelizáció követhető példája. Magáévá tette Isten Fiának, Jézus Krisztusnak a programját, aki szolgai alakot öltött, kiüresítette magát, és hasonló lett az emberekhez (Fil 2,7). Kiváló mestereinek köszönhetően Assisi Szent Ferenc nyomába szegődött, személyes és végső életcélként saját életét hasonlónak alakította Krisztuséhoz, aki az ember egyedüli Megváltója. A szegények szolgálatának szentelte önmagát, s ebben a szolgálatában fölismerte az isteni Mesterhez való hasonlónak válás igazi útját. Egyesítette a menyasszony hozományát az édesanya példaadásával, buzgón gyakorolta az evangéliumi erényeket, amelyeket Assisi Szent Ferenc iskolájában ismert meg. Az Egyház igazi leánya volt, konkrét tanúságtételével Krisztus szeretetét tette láthatóvá az emberek között.” (XVI. Benedek pápa levele 2007. július 7-én). Ezekkel a szavakkal köszöntötte Magyarországot XVI. Benedek pápa az Árpád-házi Szent Erzsébet születésének 800. évfordulójára emlékező jubileumi esztendőben. Szent Erzsébet személye egyesíti a szegényekre figyelő, velük szolidaritást vállaló evangéliumi életet, a városmisszió evangelizációs köteletségével. Ezért nevezte Benedek pápa Erzsébetet „az új, keresztény Magyarország hiteles drágaköve”-nek.

Az Árpád-házi szenteket nekünk ajándékozó Isten gondviselő szeretetét megköszönve tekintsünk most vissza a mögöttünk levő esztendőre és adjunk hálát Istennek minden ajándékáért plébániánk életében.

1. Személyi köszönetek

Köszönetemet fejezem ki az elmúlt esztendő szolgálataiért minden munkatársamnak. dr. Verbényi István atyának, aki ebben az esztendőben is nagy hűséggel és segítőkészséggel kapcsolódott plébániánk életébe és végezte a szervita nővérek lelkipásztori szolgálatát is. Isten adjon sok erőt és egészséget további munkájához!

Szenderffy Ferenc atyának, a kelenföldi plébánián segítségemre végzett buzgó lelkipásztori munkájáért.

Köszönöm Erdős Attila káplán atyának a lelkipásztori munkát: az óvodásokkal való rendszeres, heti foglalkozását, a gyerekek kereszttújárásának és rózsafüzér imájának megszervezését, a liturgiában, főleg a közös, ünnepélyes zsolozsmák szervezésében és tanításában való buzgóságát, a ministránsokkal való rendszeres foglalkozását, a missziós hét és a templom búcsú ünnepének szervezésében végzett munkáját, az ötödik családcsoporthoz való megszervezését és elindítását, és templomunk tűzvédelmének megújításában végzett munkáját.

Köszönetemet fejezem ki dr. Bató Andrásnak az Egyházközségi Képviselőtestület világi elnökének és az egész Képviselőtestületnek a plébánia és a templom ügyében végzett munkáért és a liturgiában vállalt szolgálataikért.

Köszönet Pető László kántor úrnak, Labundy Gábor és Murányiné Molnár Katalin sekrestyéseknek, valamint a templom díszítőinek, takarítóinak és a ministránsoknak templomunkért és közösségünkért végzett minden fáradozásáért.

Köszönjük azok szolgálatait is, akik vállalják a felolvasást a szentmiséken. Kérjük, mindnyájan érezzék fontosnak az aktív, tevékeny részvételt a liturgikus ünnepeken.

Köszönöm azok figyelmes szeretetét, akik egész évben a szentmisékhez szükséges tiszta misebor ajándékozásával segítik liturgikus életünket.

Az esztendő végén is hálásan megköszönöm Rácz Istvánnak, Pista bácsinak sok éves, áldozatos sekrestyési szolgálatát. Április hónapban nyugállományba vonult, de segítő szeretetével azóta is szolgálja közösségünket.

Kegyelettel és imádsággal emlékezek meg Sipos Péter atyáról, aki 1978-1981-ig volt közösségünk lelkipásztora és ebben az esztendőben 56 évesen fejezte be földi életét. Adjon Neki az Örök Főpap üdvösséget és boldogságot lelkipásztori buzgósága jutalmául!

Nehéz esztendő áll mögöttünk. A közbiztonság romlását tapasztalatból ismertük meg. Januárban két rablótámadás is ért idős személyeket a templom oldalánál, az alsó hittanterem ajtaját kétszer is feltörték jelentős kárt okozva. A templomkertben álló Lisieux-i Szent Teréz szobrot ledöntötték. A tettesek felkutatása eredménytelen maradt. Fordítsunk nagyobb figyelmet egymás védelmére!

2. Plébániánk szentségi és lelki élete, az esztendő jelesebb eseményei

Hétköznapiakon 2 szentmise (reggel és este), vasárnapokon pedig 5 szentmise van templomunkban. A szentmisék látogatottsága buzgó.

Szentség kiszolgáltatások:

Keresztség: (56: 29 fiú; 27 leány; 51 csecsemő 5 gyermek) <2006: 58>

Elsőáldozás: 53 gyermek (25 fiú, 28 leány) <2006: 59>, május 13-án

Bérmálás: 27 fiatal (november 11-én)

Házasságkötés: 18 pár jelentkezet: 11 pár itt esküdött; 7 pár elbocsátva más templomba <2006: 23/9>

Betegek kenete közösségi kiszolgáltatása ebben az évben február 11-én (közel 90 fő)

Elsőpéntekenként látogatjuk a betegeket (kb. 25 fő) és rendkívüli alkalmakor is természetesen szívesen visszük a szentségeket a betegeknek. Ebben az évben is mentünk kórházba az budapesti Sürgősségi Kórházlelkészség hívására is. Legyen gondunk arra, hogy idős és beteg testvéreink szentségekhez juthassanak.

Temetés: 72 elhunyt (26 férfi, 46 nő: 16 betegek szentségével megerősítve) <2006: 65>

Jelesebb események:

Plébániánk életében az esztendő legkiemelkedőbb eseménye a városmissziós hét megünneplése volt. Gazdag programmal ajándékozták meg az itt élőket plébániánk különböző csoportjai. Hálásan köszönöm Medgyessi Ferencnek a szervezésben kifejtett munkáját és mindazok fáradtságát, akik a felkészülés idején szolgálatkész közreműködésükkel segítették a missziós hét sikerét. A Vándor Evangélium imaközösségeinek apostoli tevékenysége Vándor Biblia néven folytatja imáját a jövőben is.

Január 21-28/24-én ökumenikus imaóra (D. Szabik Imre nyugalmazott evangélikus püspök)

Március 11/18 az új képviselőtestület választása

Március 17-én egész napos szentségimádás

Március 29-30-31 nagyböjti lelkigyakorlat: dr. Paskai László bíboros atya (a Virágvasárnapi szentmisét is ő vezette)

Április 22: Bató András elnök úr a Szt. Adalbet kitüntetés kísérem fokozatát vette át.

Május 7-én gyerekek Mária-köszöntése a templomban

Május 12-én „Élő rózsafüzér a városért”

Május 26-én a bibliaórák résztvevőinek zárándoklata: Sárospatakra

Június 29-én Katona Farkas atya aranymiséje

Július Kántorképző szentmiséi (befejező misét, 25-én dr. Beer Miklós váci püspök úr mondta)

Augusztus 14-én dr. Németh László atya ezüstmiséje

Szeptember 14-én Keresztútjárás Budafokon

Szeptember 16-22 Városmisszió

Szeptember 30-án templomunk búcsú ünnepe (dr. Takács Nándor püspök atya) a Szent Teréz szobor megáldása

Október 5. templomunk felszentelésének 66. évfordulója

Október 15-én őszi szentségimádási nap

Októberben a rózsafüzér imádságon való részvételünk is szépen alakult. Köszönet a Rózsafüzér Társulat imádkozó közössége imáiért.

November 1-től Vándor Biblia imaközösségek tevékenysége indult

December 1-én elsőszombati rózsafüzért imádkoztunk dr. Erdő Péter bíboros úrral

Ádvent három szombatján: Verőcei Gábor atya, Baross Gábor telepi plébános ádventi lelkigyakorlata

December 22-én délután plébániai karácsony-várás

December 28-án, aprószentek ünnepén méces gyűjtással, rózsafüzér imával és szentmisével engeszteltünk az elmúlt évben Magyarországon elkövetett abortuszokért. Köszönet mindenkinek aki fontosnak érezte, hogy jelen legyen ezen a könyörgő estén.

December 29-én, Szent Család ünnepének vigíliáján a családos közösségek hálaadása

Szentségimádások minden hónap első vasárnapján, délután 4 órától, 5 órától pedig közös szentóra. Elsőpéntekenként este 9 órától virrasztó Taize-i imaóra, minden első szombaton közösen imádkoztuk a rózsafüzér imát a magyar családokért és az ifjúságért. Minden hónap második csütörtökén este 8 órától mindenki számára nyitott karizmatikus imaóra van templomunkban.

Közösségek működése ebben az évben:

Családos közösségek: immár öt közösség működik. Rendszeres összejövetelek, nyári közös lelkigyakorlat (aug.9-12) Máriapócon.

A Pont ifjúsági közösség rendszeres programjai, nyári tábora, karácsonyi előadása

Ministránsok rendszeres programjai szombatokként

Kislány-kör péntekenként délután 4 és 6 óra között a Don Bosco Iskola hittan termében

Szalézi Munkatársak közössége: oratórium péntekenként, Vidámság Napja, Csillag tábor.

Albertfalvi Keresztény Társas Kör: Albertfalvi-napok szervezésében

A Nyugdíjas Klub programjai: kirándulás Tihany - Balatonfüred (szept.8).

3. Iskolai élet, hitoktatás

Don Bosco Katolikus Általános Iskola, ebben az évben 15. tanévét kezdte meg és emlékezik alapításának kerek évfordulójára. Megköszönöm Kissné Esztergár Klára igazgató asszony, valamint az iskola és óvoda vezetői,

pedagógusai és minden dolgozója munkáját. Megújult az óvoda udvara, köszönet érte a **szülőknek**, akik nagyon sok időt és energiát áldoztak a közös munkára. Vasárnaponként a gyerekek osztálymiséi, havonta egy alkalommal pedig iskolamise van templomunkban számukra. Az iskolában heti két órában folyik hitoktatás minden osztályban. Hitoktatás van a Petőfi Sándor iskolában és a Mérei Ferenc iskolában is. Hálásan köszönöm a hitoktatók becsületes helytállását és munkáját. A plébániai hitoktatás 1 alsó, 1 felső tagozatos, 1 középiskolai csoportból, 1 ifjúsági hittanból és 1 katekumen kurzusból áll, amely felnőttek elsősáldozási előkészítő hittana. A plébániai hittan csoportok elég kis létszámban működnek. Péntek este bibliaóra van felnőttek részére, melynek szép látogatottsága van: Szent Pál apostol korintusiakhoz írt első levelét olvastuk.

4. Karitás - tevékenység

Plébániai karitás csoportunk az elmúlt évben 11 munkatárssal dolgozott. Tagjai ebben az évben is rendszeresen részt vettek az egyházmegyei és a plébániai lelki programokon. Adományokat kaptunk a Szent Erzsébet kenyér vásárlással (118 ezer Ft), a Szent Antal perselyen keresztül és egyéb módon. Támogatást kaptunk a Szent Erzsébet Karitás Központtól (54 ezer Ft) is pénzben, élelmiszerben és karácsonyi ajándékokban. Karácsonykor 23 ajándécsomagot tudtunk szétosztani családoknak és magányos, kisnyugdíjas öregeknek. A karitás munka iránya a jövőben is erőteljesen fordul a betegek, magányosok látogatása és segítése, valamint a karitás csoporthoz eljuttatott szándékokra végzett imádságok felé. Továbbra is szükségünk van figyelmességükre. Kérjük jelezzék felénk azokat az embereket, akik környezetükben úgy élnek, hogy segítségre szorulnak. Hálásan köszönöm Murányi Kati régió és plébániai csoportvezető, valamint munkatársai szolgálatát. Továbbra is várjuk mindazok jelentkezését, akik szívesen kapcsolódnának munkájukba. Boldog Kalkuttai Teréz anya, a csoport védőszentje mennyei közbenjárása segítse továbbra is munkájukat.

5. Sajtó és kultúra

Ebben az évben is megjelent az Egyházközségi Levél négy száma. Köszönet mindenkinek, aki írásaival gazdagított és a szerkesztés munkáiba kapcsolódva segített bennünket.

A templom bejáratánál lévő könyves asztalnál is értékes szellemi kincsekhez juthattunk.

Az elmúlt esztendő júliusával megkezdte működését plébániánk honlapja. Elérhető a www.albertfalviplebania.hu címen. Részletes és aktuális tájékoztatást ad plébániánk szentségi és közösségi életéről. Tartalmazza az alapvető tudnivalókat és heti hirdetéseinket is. Hálásan köszönöm Gere Tibornak a szerkesztés és a frissítések áldozatos munkáját. Már eddig is sok pozitív visszajelzés érkezett a naprakész és tartalmas információszolgáltatásról.

Köszönöm az AKTK rendszeres és színvonalas előadásait, és mindenkinek, aki érdeklődésével megtisztelte az iskolában, vagy a templomban megrendezésre kerül kulturális programokat. Fontos, hogy ne csak lelkileg, de szellemileg és kulturális igényeinkben is gazdagodhassunk templomi közösségünkben.

6. Egyházközségi hozzájárulás

Hálásan köszönöm, az egyházközségi hozzájárulás beszédői munkáját. Köszönjük a személyi jövedelem adó 1% felajánlásokat is.

Az elmúlt évben is megmutatkozott a hívek jótékony, adakozó szeretete. Az egyre nehezedő gazdasági helyzet ellenére is, a meghirdetett öt országos gyűjtés alkalmával összesen 1.212 ezer Ft-ot gyűjtöttünk, melyből külön is megemlítem a katolikus iskolák megsegítését: 395 ezer forintot és a karitás-gyűjtést: 230 ezer forintot. Minden adakozónak és jótévőnek Isten fizessen meg.

Ebben az esztendőben elkészült a templom tűzvédelmi szabályzata és megújítottuk a tűzoltó berendezéseket (193 ezer Ft), valamint orgona-felújítási munkákat végeztünk (300 ezer Ft-ért, amelyből 250 ezer Ft) az Újbuda Önkormányzat pályázatainak elnyert segítségével.

Az eddig megemlítettéken kívül, őszinte hálával mondok köszönetet mindenkinek, aki templomunkért és plébániai közösségünkért bármilyen lelki vagy anyagi áldozatot hozott, vagy munkájával segítette plébániai életünket.

Közös ügyet szolgálunk mindnyájan: Isten dicsőségét és emberi közösségünk javát. Az elhunytak nyugodjanak békében, az élőket pedig segítse Isten gazdag áldása és kegyelme a további tevékenységben.

„A mai válság megoldásának útja: visszatérni Istenhez azon az evangéliumi módon, ahogy Árpád-házi Szent Erzsébet tette. Minden munkánk és pihenésünk, örömünk és bánatunk között keressük Istent, hogy egymásra is rátaláljunk. Így mi is megtapasztaljuk, hogy a szeretet nem magánügy, a szeretet nem tud megenni jótettek nélkül. Engedjünk az isteni szeretet vonzásának, győzzük le kényelmességünket, hogy Szent Erzsébet példájára mi is Európa szíve lehessünk.” – írták a magyar püspökök körlevelükben.

XVI. Benedek pápa pedig így buzdít mindnyájunkat: „Az évszázadok során sokan követték Szent Erzsébetet, akik úgy tekintettek rá, mint a keresztény erények tiszta példaképére, amelyeket radikális módon élt meg a házasságban, a családban és az özvegységében egyaránt. A Szent Erzsébet-év szolgáljon újabb ösztönzésekkel, hogy mélyebben megérthessük Pannónia e leányának lelkiségét, aki ma is emlékezteti honfitársait és az európai kontinens lakóit az Evangélium halhatatlan értékeinek fontosságára.” Neki, a szeretet Istenének, aki betöltötte Árpád-házi Szent Erzsébet szívét kegyelmével és bennünket is a szentségre hív, legyen dicsőség és tisztelet mindörökkön örökké.

Budapest-Albertfalva, 2007. december 31.

Kollár Antal

plébános

„Kövess engem”

Az utazó, mozgó világunkban egyre több ember indul repülővel idegen tájakra, ismeri meg a repülőterek rendjét, rácsodálkozhat a repülőgépek felszállására és landolására. A hatalmas gépeket, a földet érésüket követően a kifutópálya végén egy apró, a repülő méretei mellett eltörpülő kis autó várja, tetején villogó felirattal: "follow me", kövess engem! A gépek pilótái már várják a biztonságot, az utat mutató fogadókat, lassan gurulva követik a felvezetőt, aki a gépet a kiszállás számozott kapujához vezeti, és az utasok célhoz érhetnek, kiszállhatnak.

Hasonló feladata van a tengeri hajózásban a révkapitányoknak, akik kis hajókkal vezetik a kikötés helyére a dokkokba a több emeletes, lomhán mozgó, teher vagy személyszállító hajókat. A kis hajók vezette, révbe kormányozott hajókról kezdődhet a kirakodás, a kiszállás.

A pilóták, a hajós kapitányok teljes bizalommal tekintenek a felvezetőikre, rájuk hagyatkoznak, bíznak bennük és követik őket.

A biblia évének kezdetén örömmel írtak arról, hogy az év első heteiben egyre többen keresik és kérik a szent könyveket, a korábbi évek tapasztalataitól eltérően adják el a könyvek könyvéből, a követésre méltó révkalauzból, az életünkben utat mutató bibliából.

A bibliában is többször elhangzik a hívás: "Kövess engem!" A tanítványok közül az apostolok, az emberhalászok meghívásakor Jézus a Betsaidából származó Fülöpnek, a vámos Máténak nem példabeszédet mond, nem győzködi őket, csupán annyit mond: "Kövessetek engem!" (Mt 9, 9. J 1. 43.) Péterről és Jánosról szóló jövődőlésben a sorsukról érdeklődő kérdésekre Jézus nem bocsátkozik magyarázatokba, helyette csak a felhívás hangzik el mind a két esetben: "Kövess engem." (J 21, 19. és 23.)

Ez a hívó szó kétezer éve hallható, a bibliában ma is olvasható, és ha meghalljuk a hívást, és életünkben merünk ráhagyatkozni, akkor mindennapi imánkban őszinte, igaz a válaszuk: "Legyen meg a Te akaratom". A kövessetek engem, meghívása mozgatja életünk számtalan történetét, cselekedeteinket.

A húsvét ünnepe, amióta elkerültem otthonról minden évben a megérkezés, a hazatérés alkalmá és ünnepe volt. Míg éltek, szüleim hívó szavát hallottam, az ő példájukat követve indultam haza, húsvét ünnepére. Lassan mi testvérek vettük át a szót, és kövess engem hívásával ma már gyermekeink és unokáink életében is a húsvét és Kőszeg egyet jelent. Ma már nagy és dédi személyes jelenléte nélkül is mindenki meghallja a hívó szót, s a nagyhéten a keresztút, vagy a nagyszombati a feltámadási körmenet a város fölé emelkedő kálvária hegyen az évtizedek során életünk része lett.

Ott voltunk akkor is, amikor figyelték a templomba járókat, amikor a határ közelsége miatt katonák vigyázták a rendet, és ott voltunk, a szép tavaszi napsütésben, vagy amikor a kései tél elsötétítette az égboltot, fergeteges hózáporral borította fehérségbe a domboldalt.

Gyerekkoromban ministránsként igyekeztünk, hogy a Kálvária templom feltámadási körmenete után időben leérkezzünk a városba, a Jézus Szíve templom nagyszombati szertartására, a városi feltámadási körmenetre. Édesanyámnak is természetes volt, hogy a Kálvária után a feltámadási körmeneten ott legyen, az ünnepi asztalra a szentelt eledel a városi körmenetet követő áldás után kerüljenek. Belénk ivódott a kora délutáni Kálvária-hegyi feltámadás, mint ahogy természetes volt a városban az esti húsvéti szertartás.

Az évek multával a tenger szintje fölé 360 méterrel emelkedő Kálvária-hegyre, a nagypénteki keresztútra, a nagyszombati feltámadásra, ma már korábban kell indulni otthonról, mert a léptek az évek multával elnehezültek. A stációk nem csak az imával készítenek megállásra, elcsendesülésre, hanem a meredek úton az évek súlyát érezve a megpihenés is jól esik és szükséges. Így járjuk több évtizede a mi kálváriánkat, és mondjuk, énekeljük az örömeinket: "Feltámadt Krisztus e napon..."

Néhány éve már a nagyszombati szertartás előírt esti időpontja ellenére - püspöki beavatkozással - sikerült megőrizni a hagyományt, a délutáni feltámadási körmenetet.

A Kálvária-hegyén a kis templomot megtölthették a feltámadást ünneplő hívők és a kirándulóként odatévedt, vagy odaérkező ünneplő érdeklődők.

Tavaly az új plébános döntése nagyszombaton a Kálvária-templomot ugyan nyitva hagyta, a templom várta a híveket a szentsír látogatására, de feltámadási szertartás elmaradt, csak este, a városban volt szertartás és körmenet.

Értenénk a történetet, ha a templomból évek során elmaradtak volna az emberek, üresen maradt volna nagyszombaton, de évek óta már nem fértek be a templomba a hívek, egyre többen jöttek a húsvét köszöntésére.

Értenénk, ha a paphiány okozna gondot, de ott élnek a városban, a Missziós házban a segítőkész, idős atyák, a verbita szerzetesek.

De nem, a hívek kérése, a város több évtizedes, élő vallási szokása, hagyománya, a délutáni időpont miatt nem folytatható, a szertartás és körmenet elmaradt a Kálvárián.

Húsvét üzenete, a Kálvária-hegyi templom, a feltámadási körmenet vonzereje, a vallási néphagyomány

erősebb volt: helybéliek és a magamfajta hazatérők, ismerve a döntést mégis elindultunk a nagyszombati kálvária-járásra, az ünnep köszöntésére. A templom megtelt, a nyáj összegyűlt, de pásztor nélkül maradt?

Nem, mert "Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük." (Mt 18. 20.)

Igen, a Pásztor az atyák nélkül is ott volt.

Az imádkozók templomi csendjét megtörve egy a hívek közül kiállt, zsebéből elővette a Bibliát és közös imát mondva, olvasta fel a szenvedés történetét, és a feltámadás örömhírét. Bár a feltámadást köszöntő szertartás, az ének és a körmenet elmaradt, de az Ige elhangzott. A jelenlévők, a hívők a bencések körében is ismert, húsvéti köszöntéssel: "Krisztus feltámadott!" és válaszként a "Valóban Feltámadott!" mondatattal köszöntötték az ünnepet és egymást.

Miért idézetem a történetet? Mert, azóta is fájó a döntés. A szekularizált, értékvesztett világunkban szomorúsággal tölt el a nagyszombati szertartás elmaradása a Kálvárián. A városmisszió évében valamiről lemondunk, megszakadt egy hagyomány, nem figyeltek a hívők vallási hagyományára, amely mögött túl az emberi megszokáson, évtizedeken keresztül Krisztus volt a hívó szó, az embereket mozdító, a kálvária felé indító vonzerő.

Megint szegényebbek lettünk, mert nem figyelünk, és nem a külső körülmények miatt, mi adjuk fel önmagunkat, megőrző hagyomá-nyunkat.

Nem tudom, hogy a kis történetben ki hallotta meg, ki értette meg a meghívást, amely ma is, minden nap elhangzik: "Kövess engem!"

Szövényi Zsolt

Húsvéti történet

Március elsejével az egy és két forintos érméket kivonták a forgalomból. Áruházakban, templomokban, iskolákban, gyógyszertárakban és a legkülönbözőbb helyeken láthatunk kisebb-nagyobb perselyeket, ahova bárki beteheti a megmaradt és feleslegessé vált apróját. Ezekkel a leginkább karitatív célokat szolgáló gyűjtésekkel segíthetünk mindazokon a felebarátainkon, akik a mai világban nagy segítséget szenvednek.

A perselyekre pillantva jut eszembe egy - már nyolcvanéves - albertfalvi történet, amit még évekkel ezelőtt Édesanyám mesélt.

A múlt század húszas éveinek elején élt Albertfalván egy fiatal özvegyasszony. Huszonéves férjét közvetlenül Trianon után vitte el az egyik „morbus hungaricus”, a tüdőbaj. Az arisztokratikus megjelenésű gyönyörű, teltkarcsú özvegy fehérnép után megfordultak a férfiak, ha karon ülő kislányával együtt megjelentek valahol.

A kis család a férj halála előtt is nagy szegénységben élt, igaz, a betegeskedő ember – kivéve az utolsó fél évet – annyit mindig előteremtett, hogy nem éheztek.

A Fő utca egyik, a XIX. század elején épült öreg, vizes, és ezért állandóan egészségtelenül dohos házának udvari szobáját bérelték – tény –, a bérleti díjat már a temetés óta nem fizették. A háziúr mélyen vallásos, jóindulatú ember sajnálta a fiatal özvegyet, ezért fizetség nélkül is megtűrte őket.

Abban az időben ez nem volt kivételes, az ország csonkítása után, aki tehette segített a rászorultakon, hiszen ismert volt, hogy a falutól nem messze a Kelenföldi pályaudvaron sokan éltek vagonokban, még szörnyűbb körülmények között, elsősorban erdélyi, kárpátaljai menekültek.

A kislány bölcső, majd cseperedvén gyermekágy híján a mosóteknőben aludt, mindaddig, amíg azt ki nem nőtte. Édesanyja így csak nyáron tudott a teknőben magukra, és kis fizetség fejében másokra mosni, akkor is délelőttönként, hogy estére a fa kiszáradjon, és bele lehessen feküdni.

Hűvösebb időben egy kopott, zománcozott lavórban szapult a ruhákat, igaz, inkább a máséit, mert egy-két váltás fehéreneműn kívül nemigen akadt ruha a szekrényben.

Az asszony nővére, ha lehet fokozni, még nyomorultabb körülmények között nevelte egyedül négy gyermekét. Őt sem kényeztette a sors, a negyedik gyermek születése után egy balesetben veszítette el élete párját. A négy, mindig éhes picit anyjuk mosásból, takarításból tartotta el, irdatlan nagy szegénységben.

A két özvegy igazán jó testvérként hetente találkozott, megbeszélték a világ dolgait, elsírták bánatukat, közben kölcsönösen erősítgetve magukban a hitet, jó még talán jobb világ is egyszer számukra.

A gyerekek szépen cseperedtek, a két özvegy látástól vakulásig dolgozott, elvállaltak minden alkalmi munkát, csak hogy egy kicsit fellélegezhessenek.

Drágább szórakozásra, mint például az akkor egyre népszerűbb mozira gondolni sem mertek, a játék mellett a könyv volt a gyerekek legfőbb kikapcsolódása.

Vasárnap délutáni programként szívesen sétáltak el a budafoki Attila mozihoz és tágra meredt szemmel, sóvárogva nézték a számukra oly elérhetetlen filmek plakátjait.

Egy késő téli délutánon, amikor az olvadt hólé sártengerré változtatta a falucska legtöbb utcáját, jókedvűen sétált anya és lánya a sápadt napfényben.

Kézen fogva egy ismert gyerekdalt dúdolgatva, beszélgetve kerülgették a pocsolyákat. Arról társalogtak, nemsokára itt a böjt, illene valamilyen jócselekedettel előrukkolni.

Rövid gondolkodás után szólalt meg az asszony: „Tudod kislányom, mi elég szegények vagyunk, de keresztanyád még nehezebben él, ebből a kis pénzből neveli négy unokatestvéredet. Mi lenne, ha ezután az 1-2 filléreket összegyűjtenénk, bedobnánk otthon egy perselybe és amennyi kis pénzecske Húsvétig összegyűlik, odaadjuk Keriéknek az ünnepi vacsorára, netán még egy kis sonkára is futja. „Az ötlettől a kislány egészen belelkesegett, ettől kezdve alig várta, hogy esténként anyja zsebeiben kotorásson és találjon egy kis aprópénzt, amit a perselybe tehet. A nagyhétre össze is gyűlt pár pengőnyi apró, ezzel kopogtattak be a hozzájuk. Nagy volt az öröm, a gyerekek lelkendeztek leginkább, remélték, alkalmasint jut belőle valami ajándékra is, esetleg egy élő nyuszira.

Húsvéthétfele délelőttjén a „két hölgy” szegényes lakásukban várta a locsolókat. Akkoriban – különösen faluhelyen – még minden férfiember kötelességének érezte, hogy megöntözze hölgyismerőseit. Náluk is sokan megfordultak, a híresen szép özvegyet senki sem szerette volna elhervadva látni.

Délután sétálni mentek, kiszellőztetni hajukból a sokféle rózsavíz bódító illatát. A kislány könyörgött, menjenek Budafokra a mozi felé, hiszen ilyen nagy ünnepen biztosan jó filmet vetítenek.

Eddig még sohasem ültek be a nézőtérre, ennél fogva a kislány most szíve mélyén abban bízott, talán húsvéti ajándéknak édesanyja meglepi magukat egy belépővel. A mozihoz közeledve egyre szaporábban vert a szíve, s mamája mintha megérezte volna leánya vágyakozását, megszólalt: „Emlékszel kislányom, amit a böjtben összespóroltunk, azt mind odaadtuk Keresztéknek, nekünk csak kevés maradt, az is elfogyott élelemre, még tartozom is a fűszeresnek.”

Közben sírás kerülgette, különösen az fájt neki, hogy ezt az örömet nem tudja megszerezni gyermekének.

Lógó orral, kedvetlenül nézegették a plakátokat, amikor hirtelen kicsapódtak a nézőtéri ajtók, s tódult ki a film hatásától még megrészegült közönség. Ebben a pillanatban tűnt fel az ajtóban, a Keresztmama nyomában a négy önfeledten mosolygó gyerekekkel.

Anya és lánya a meglepetéstől szólni sem tudott. Az a pénz, amit szájuktól vontak meg, nem élelemre, hanem mozira kellett, akkor, amikor ők még sohasem jutottak el oda.

Félrehúzódtak, hogy ne is találkozzanak egymással, sőt váratlan találkozásukat később se tették szóvá egymás közti beszélgetéseikben. A kislány dolgozta fel nehezebben az „élményt”, csak felnőttként, anyaként értette meg, mit is jelent egy szülőnek, ha örömet szerezhet, és felhőtlenül boldognak látja gyermekét.

A történet ma különösen aktuális, akkor, amikor sok szülő jóval erején felül kényeztetni véreit. Aktuális azért is, mert ma is akadnak szerencsére köztünk szép számmal olyanok, akik áldozatvállalásukkal anyagi lehetőségeikhez képest sokkal jobban támogatják a náluk még elesettebbeket.

Nyolcvan év múltán a főszereplő kislány (e sorok írójának édesanyja és egyben a legidősebb ma élő, született albertfalvi) sem tudja határozottan eldönteni, melyik szülői attitűd volt a helyes. Hiba-e, és mennyire, ha valaki jóval erején felül próbál gyermekének örömet szerezni?

Ennek eldöntését az olvasóra bízom.

Sümegh László

Beszámoló a Plébánia Képviselőtestületének munkájáról

A 2007. március 11. és 19. között plébániánkon történt képviselőtestületi választások után 2007. április 16-án megalakult, majd május 6-án ígéretet tett az egyházközség új Képviselőtestülete.

A Testület eddigi tevékenysége az elmúlt közel egy évben:

A megalakulást követően a Képviselőtestület új tagjai titkos szavazással, egyszerű többségben választották meg a világi elnököt. Kijelölték a munkacsoportok vezetőit, és megválasztották a tisztségviselőket.

A Képviselőtestület tagjai, tisztségük és feladatuk:

Hollai Antal – plébános, elnök
Dr. Bató András – világi elnök

Erdős Attila – káplán, a liturgikus és ökumenikus munkacsoport vezetője

Fejes Imréné – a család gondozási csoport vezetője
Kiss Gábor – a sajtó munkacsoport vezetője
Kissné Esztergár Klára – Don Bosco Iskola igazgatója
Kriesch Tamás
Kristóf József
Madaras Gábor – Számvizsgáló Bizottság tagja
Medgyessy Ferenc – gazdasági felügyelő
Mig Balázs – Számvizsgáló Bizottság tagja
Murányiné Molnár Katalin – karitatív munkacsoport vezetője
Pető László – kántor
Dr. Petrekovich Perjés András – templomgondnok
Szakácsné Ujházy Mária – hitoktatási csoport vezetője
Takácsné Kiss Anikó – jegyző
Dr. Vezekényi Csaba – pénztáros

(Póttagok: Fejes Kálmán, Paál Zoltán, Rigó Gábor)

A Képviselőtestületi üléseken tárgyalta témák:

- A Plébánia zárszámadásainak és költségvetés-tervezeteinek elfogadása
- A templomkertben 2007. május 12-én ledöntött szobor ügye
A szobor jelentősen megsérült, összetört, rendőrségi jegyzőkönyv készült. Petrekovich Perjés András családjának adományaként 2007. szeptemberében a templom búcsújára új szobor került a ledöntött helyére.
- A templom-felújítási munkák ütemterve. Ennek keretében a közeljövőben elvégezendő munkálatok: a tető javítása (kiemelten fontos), az ablakok külső újraüvegezése, ólomablakok javítása, csapadécsatorna kiépítése, a templom belső terében a lambéria leszedése és új anyaggal való pótlása, a sekrestye és az alsó hittanterem vizesblokkjainak javítása. A felújítások anyagi fedezésére pályázatok benyújtása megtörtént.
- A Képviselőtestület tájékoztatása a Don Bosco Iskola és az Óvoda életéről. Pasztorális terv a Don Bosco Óvodában. A Don Bosco Iskola tulajdonjog-változása.
- Feladatok és programok szervezése a Városmissszós héten és a Szent Mihály Napi Búcsú keretében
- 2007. évben ünnepelt nemzeti szentjeinkről való megemlékezés
- A testület munkacsoportjainak tervei, elvégzendő feladatai 2007-2012 között

Takácsné Kiss Anikó
jegyző

Az elmúlt időszak kiemelten fontos eseményei egyházközségünk életében

2007. április 22.: Dr. Bató Andrásnak Erdő Péter bíboros úr a Szent Adalbert Kitüntetés kisérem fokozatát adományozta
2007. április 22.: Rácz István sekrestyés szolgálatának megköszönése
2007. május 6.: A Képviselőtestület tagjainak ünnepélyes eskütétele az esti szentmise keretében
2007. május 12.: Élő Rózsafüzér zárándoklat Budapest körül a Városmissszió jegyében, amelybe plébániánk hívei is szép számmal bekapcsolódtak.
Elsőgyónás templomunkban
2007. május 13.: Elsőáldozás (25 fiú és 28 lány)
2007. június 2.: Vidámság Napja a Don Bosco Iskolában a szalézi munkatársak szervezésében
2007. június 23 - július 25.: Kántorképző
2007. június 29.: Katona Farkas ciszter atya, hidegségi plébános aranymiséje templomunkban
2007. júliustól Megkezdte működését plébániánk honlapja. Elérhető a www.albertfalviplebania.hu címen.
2007. augusztus 14.: Templomunkban mutatta be ezüstmiséjét dr. Németh László atya, a római Pápai Magyar Intézet rektora.
2007. augusztus 30.: Sipos Péter atya, aki 1978-1981-ig plébániánk káplánja volt, életének 56. évében elhunyt.
2007. szeptember 15-22.: Városmissszó
2007. szeptember 27-30.: Szent Mihály Napi Búcsú – A májusban ledöntött Szent Teréz szobor helyére állított új szobor megáldása. Az Albertfalvi Keresztény Társas Kör Takács Nándor püspök úrnak adományozta az Albert-herceg díjat.
2007. november 11.: Erdő Péter bíboros, érsek úr a bérmlás szentségét szolgáltatta ki egyházközségünk 27 tagjának
2007. december 1.: Első szombati Rózsafüzért Erdő Péter bíboros, érsek úr vezette templomunkban
2008. január 10.: A Don Bosco Iskola épületének tulajdonjogának átadása Budapest-Esztergom Főegyházmegyének. Így az iskola teljesen egyházi tulajdonba került.
2008. január 31.: A Don Bosco Iskola fennállásának 15. évfordulója alkalmából meghirdetett jubileumi év lezárása

Papjainkat szeretve

Nagycsütörtökön, többek között az egyházi rend szentségét is ünnepeljük. Annak örülünk, hogy vannak felszentelt atyák. Imáinkban tegyük őket Jézus elé. Gondoljunk rájuk úgy, mint emberekre, akiknek gondjuk, nehézségeik, örömeik, betegségeik vannak. Álljunk melléjük. De nem szövegeléssel, hanem szolgálatkészséggel. Az atyákat nekünk nem kritizálni kell, hanem segíteni. Nekik is van „Főnökük”, Ő majd elvégzi az építő kritikát. Ők nagyon fontos emberek. Nélkülük nincs szentmise, nincs imájuk által az oltáron megjelenő Eledelünk. Nincs Egyház, a mi közösségünk. Ők azért nagyobbak bárkinél, mert az Örök Főpap választotta ki és kente fel őket. Vigyázni és szeretni kell mindegyiket. Ránk vannak bízva ebben az értelemben. Ne legyen olyan, akitől ne kérdezzék meg: atya, mire van szüksége? Mi tudjuk, hogy a szeretet végtelenül leleményes, találjuk fel magunkat azok között is akik tanítanak, feloldoznak, szentségekkel látnak el minket.

Az idei karitászi lelkigyakorlaton az alábbi elmélkedés hangzott el a szentségimádáson. Elolvasása segítsen minket ahhoz, hogy egy új látásra tegyünk szert, amivel papjainkat nézhetjük.

A papság szentsége az egész Egyház ügye. A világi hívek számára is tanulságos bepillantani a papok belső világába, titkaikba, imaéletük mélységeibe. Ráismerhetnek ott egy magukhoz hasonló, vergődő testvérré, akinek akár a kisujjában lehet a hittudomány minden bizonyítása, mégis meg kell küzdenie a maga egyéni, eleven hitéért. Akit, épp úgy mint minket, gondok nyomasztanak, méghozzá egy nagy közösség ügye-baja. Akinek ugyan úgy mint nekünk, naponta le kell győznie rossz természetét és fáradtságosan ki kell művelnie magát, hogy megfelelhessen rendeltetésének. A pap olyan ember, akit – ha nem is mindig tudatosan – állandó feszültségben tart a feladat nagyságának, magasztosságának és a maga elégtelenségének, méltatlanságának átérése.

Egy faluban az Isten népe örömdetesesen tudatára ébredt, és az egyházközség képviselőtestülete saját kezébe vette az egyházi ügyek irányítását. Gondoskodott papjának minden anyagi szükségletéről, de beleszólt a lelkipásztori ügyekbe és a liturgiába is. Szerencsére a plébános örömmel fogadta el ezt a gyámokodást, a képviselőtestületben pedig okos és egyházas érzésű férfiak ültek, így az együttműködés jó gyümölcsöt termett. Az elvvel azonban vigyáznunk kell! A pap nem a nép akaratának, szeszélyének, hanem a nép igazi lelki érdekének, javának a szolgája. Felelősséggel kell vállalnia a vezetés szolgálatát, mert erre küldetett, s ehhez ő kapja Istentől a szükséges irányítást, nem a népe.

Az atyák élete többnyire az egyhangú kötelességteljesítés, soha meg nem unható önmegtagadás, bukdácsolás és újra-felkelés, szent szolgálatának napról napra való ismételtetése. Hűség a kicsiben. Mint a legtöbb ember sorsa. A szeretetből felvett keresztet nem dobja le, és szép lassan közeledik a Golgota csúcsához.

Főleg kétféleképp. Először is szüntelenül hirdetnie kell, akár elfogadják, akár ellenállnak neki. Másodszor ki kell mondania Isten szavát, hogy újra létrehozza Krisztus megszentelő cselekedeteit a szentségekben. Neki kell kiejtenie az átváltoztatás szavait. Ő fogadja be a közösség új tagjait a keresztségben, ő fogadja vissza a bűnösöket a szeretet közösségébe a kiengesztelődés szentségében. Ő tölti be reménnyel azok szívét, akik betegek vagy indulóban vannak, hogy találkozzanak Alkotójukkal. Jó hogy ott van, ahol két keresztény szövetséget köt egymással és Istennel, élethossziglani szeretetre és hűségre.

A pap olyasvalaki, aki Krisztus szívével örül mindannak, ami jó. Az a pap, aki tud másokat meghallgatni, megérteni, bátorítani, vigasztalni. Az a pap, akinek szeretetében tükröződik a mindenkit szerető jóságos Isten. Az a pap, aki járatos Isten dolgaiban. Az a pap, aki azok számára is mindig készséges, akik senkit sem érdekelnek: a betegek, öregek, kivetettek. Az ilyen papban köztünk jár Krisztus.

Az egyházi rend szentsége arra ad természetfeletti életerőt a benne részesülteknek, hogy pásztorai tudjanak lenni annak a nyájnak, amelyhez ők maguk is tartoznak. A fölszentelés nem teszi jobb emberré, sem szentebb keresztényé. A helyzete lett más: arra küldték, hogy keresztény közösségeket teremtsen és építsen fel. Kell valakinek lennie, aki minden megkereszteltet végigjár és segít nekik, hogy közösséggé váljanak. Ő is bűnös mégis a Jó Pásztort képviseli.

A pap is, Isten és a nép között áll, mint Jézus tette. Mint Jézusnak, neki is állandóan, szünet nélkül imádkoznia kell a népért és fel kell ajánlania Istennek élete áldozatát, mindenki megváltásáért. Isten föltétlenül megáldja a közösséget a jó pap imájára és működése által.

Közösséget létrehozni, vagy fenntartani nem lehet anélkül, hogy a középpontban ne álljon tekintély. A pap arra való, hogy ezt tegye. Talán nem ő a legszentebb vagy a legbölcsebb messze földön, de neki kell tekintéllyel rendelkeznie: a Lélek adta hatalommal. A hatalom szó itt nem diktátori jogot jelent, hanem a Lélek szelíd erejének birtokát.

Papnak lenni ma nem könnyű, de érdemes. Nem könnyű, mert lekopott, lefoszlott a papi hivatalról sok minden, ami azt emberileg vonzóvá tette: a pap társadalmi vezető szerepe, műveltségéből származó tekintélye, hivatalának kijáró tisztelet. De mindennek lefoszlása által jelenik meg annál világosabban Krisztus papjának igazi lényege: a pap az az ember, akit Krisztus választott, hogy hordozza evangéliumi szavát, egyesítő szeretetét, bocsánatát, testének-vérének áldozatát az emberek között a világ végéig.

A papi szolgálat olyan sokoldalú, hogy egyszerre hasonlít a legkülönbözőbb szakmákhoz. A Szentírásból vett hasonlítások: emberhalászok, aratók, szőlőmunkások, pásztorok, bölcs építőmesterek, bírák, tanítók, a hit bajnokai. Hozzátehetjük, hogy a pap orvos, pszichiáter, nevelő, tervező, kutató, szobrász, idegenvezető, tolmács. Mindez lelkészi hivatásánál fogva. Legáltalánosabban: a pap lelki családapa és Isten mindenese.

A pap olyan turistavezető, aki társaságával együtt tör az ismeretlen hegycsúcsra. Bár egészen fenn ő sem járt még, de a feléje vivő út egy részét már bejárta. Nem mindig ő jár elől, mások talán fürgébbek, de neki engedelmeskedik mindenki, mert ő felel értük. Ha nem is volt még a célnál, az ő kezében van a térkép és az iránytű, a kötél és a csákány, és mint gyakorlott turista, nagy tapasztalattal rendelkezik. Ő a társaság lelke, biztat, vigasztal, tréfál, segít. Nem üt el a többiektől, hacsak abban nem, hogy mások terhét is erős vállára veszi.

Ezeket a szempontokat vegyük figyelembe, amikor gondolkodunk róluk. Keressük a társaságukat, hogy ne magányosodjanak el nagylélekszámú plébániákon. Ha elkeserednek, ez fog kisugározni belőlük és erre nincs szükségünk, hiszen a Legszeretőbb és a Legtürelmesebb képviselőjéhez megyünk amikor őket keressük fel bármiféle ügyeinkkel. Papjainkat szeretve kerülünk közel az egyházi rend szentségéhez, mi, laikusok, a királyi papság.

Murányi Kati

Tájékoztató az adományok után igénybe vehető adókedvezményről

Az egyházközségünk részére jutatott adománnyal is lehetőségünk van csökkenteni adónkat. Az összevont adóalap adóját az egyház részére adott adomány kedvezményével, az adomány 30%-ával, de legfeljebb 50.000,- forinttal tudjuk csökkenteni. Ahhoz, hogy ezt igénybe tudjuk venni egyrészt szükséges, hogy adóköteles jövedelemmel rendelkezzen az adományozó, másrészt, az igazolás kiállításához egyházközségünk könyvelőjének az adományozó egyes adataira is szüksége van. A magánszemélyeknek meg kell adniuk nevüket, adóazonosító számukat, lakóhelyüket. Nem magánszemélyeknek a megnevezésüket, a székhelyüket és az adószámukat kell eljuttatniuk a plébániára. Egyéni vállalkozóknak adóazonosító jelüket és egyéni vállalkozásuk telephelyét is meg kell adniuk a magánszemélyeknél már kért adatokon túl. Tekintettel arra, hogy az igazolások kiállításán és postázásán túl, az APEH felé kitöltött formanyomtatvánnyal és annak postázásával plébániánknak – bár csekély mértékben – de kiadása és munkája keletkezik, ezért lehetőség szerint az adókedvezmény igénylését csak pár ezer forintos adomány juttatása után vegyük igénybe.

Dr. Vezekényi Csaba

Búza Barna szobrászművésznél

Advent utolsó hetében Illavszky Istvánnal meglátogattuk az AKTK nevében a Százados úti Művésztelepen lakó Búza Barna szobrászművészt.

Mint tudjátok, a most 97 éves mester faragta templomunk szép Szent Mihály arkangyal szobrát. Talán a missziós héten láttátok is a róla készült riport filmet, ami Sümegh László és Illavszky István ötletéből és közreműködésével egy éve született. Nagy érdeklődéssel néztem én is a filmet, de a személyes találkozás egészen más.

Már a műterembe lépve is éreztük az alkotás örömeiben élő ember egyéni atmoszféráját. Beszélgetni vele, élményeit egyenesben hallgatni még sokkal nagyobb öröm volt.

Mikor bevezetett, még éreztem, hogy sok évtized nyomja a vállát, lassan jár, nehezen forgolódik, de mikor érdeklődésünk felvillanyozta, szinte megfiatalodott, s színes, változatos, hangulatos történeteivel egészen magával ragadott minket is.

Mi akartuk őt köszönteni karácsonyi ünnepek alkalmából, de mi kaptunk tőle ajándékokat a vele töltött órában.

Életútja a XX. Század nehéz pályáján, sok buktatón és sikeren ívelt át. Fogadta személyesen a Pápa, de utána aknaszedők közé osztották be a háborúban. Dolgozott kőművesek között kőfaragóként, de kapott szívmengető megbízásokat is az egyháztól. Humorral és nagyvonalú megbocsátással beszélt még az olyan kellemetlenségről is, mint amikor a már neki ítelt Kossuth díjat tiltotta le személyesen Aczél György „elvtárs”.

Ennél nehezebb vezteségek nyomják a lelkét. Hűséges feleségét és tehetséges leányát is elvesztette már. De unokája jelenlétével – mi csak nagy motorját láttuk a műteremben – szerető gondoskodásával, sikeres életvitelével tartja nagyapjában a lelket. Élteti még a remény, hogy egyszer még dédunokáját is megláthatja.

Maradtunk volna még, hallgattuk volna kedves anekdotázását, de tudtuk, nemrég még kórházban volt. Nem akartunk visszaélni vendégszeretetével. Mi tartoztunk köszönettel a szíves fogadtatásért, ehelyett még ő marasztalt, köszönte látogatásunkat, azzal tartóztatva, hogy egészen felfrissült a beszélgetéstől, a szép emlékek felidézésétől.

Hite, kedves közvetlensége, mély embersége példa lehet mindnyájunk számára.

Kellner Dénesné
az AKTK alelnöke

KÖZGYŰLÉSI MEGHÍVÓ

Kedves Tagtársak !

Éves rendes közgyűlésünket 2008. április 12-én (szombaton) d.u. 4 órakor a Don Bosco Iskola ebédlőjében tartjuk, melyre ezúton meghívjuk minden kedves Tagtársunkat.

A közgyűlés tervezett napirendje:

1. Megnyitó
2. Beszámoló az előző évről
3. Az Ellenőrző Bizottság jelentése
4. Hozzászólások – döntés a beszámoló elfogadásáról
5. A 2008. évi Albert Herceg Díj odaítélése
6. Egyebek

Mint eddig minden évben, most is a Szent Mihály napi búcsú alkalmával nyújtjuk át az Albert Herceg Díjat. E díjjal köszönjük meg egy-egy közismert személyiségnek a munkáját, aki maradandót alkotott, szolgálta, gazdagította Albertfalva közösségét.

Az ideai kitüntetésre még Önök is tehetnek javaslatot, melyet április 5-éig kérünk eljuttatni írásban Kellner Dénesnéhez, az AKTK alelnökéhez, 1116. Bp. Sáfrány u. 69. címre, vagy telefonon a 2080-180 számon.

Lehetőség lesz a helyszínen az éves rendes tagdíj befizetésére, ami a 2007-es közgyűlés határozata szerint diákoknak, nyugdíjasoknak 1000 Ft, dolgozóknak 1500 Ft.

A közgyűlés utáni kötetlen beszélgetéshez szívesen fogadunk egy-egy tálca süteményt.

A közgyűlés után 18 órakor Búza Barna szobrászművész – templomunk Szent Mihály szobrának alkotója – életéről készült filmet vetítjük le. A filmet Sümegh László és Illavszky István készítették.

Budapest, 2008. márc. 10.

Kristóf József
elnök

Útiter az AKTK 2008. május 17-18-i, Sárospatak-Sátoraljaújhely kirándulására

1. nap: Találkozás 5 óra 50 perckor, indulás 6.00 –kor Budapestről

A busz a Don Bosco Iskola előtt vár: XI. Albertfalva u. 9-11.

Megközelíthető 18,41,56-os villamossal, 14, 114 autóbusszal (Albertfalva utcai megállótól) és a 7-es busszal, (Nyírbátor utcai megállótól)

Útközben vásárlási lehetőség a tállyai Európa-pincében (flakon, demizsont célszerű hozni).

Vetélkedő I. forduló a buszon, idegenvezetőnk, Dr. Winkler Gusztáv kérdései alapján

Érkezés: kb. 10 órakor Sárospatakra.

Rövid séta a belvárosban (Makovecz épületek, kb. 1,5 óra)

Református kollégium és könyvtár megtekintése (kb. 1,5 óra)

Belső vár (palota) megtekintése vezetéssel (Vöröstorony, kazamaták (2,5 óra)

Külső vár védműveinek megtekintése, vártemplom, stb. vagy: szabad program (1,5 óra)

Az első napi tízórait, ebédet mindenki hozza magával.

Szállás: Sárospatak Végardó, Tengerszem Camping, 4 ágyas nyaralóházakban (hálószobában franciaágy, nappaliban 2 heverő)

Vacsora és reggeli a szálláshelyen

Vacsora után a vetélkedő II. fordulója díjazással.

2. nap: Sátorajáújhely és környéke. Idegenvezető Illavszky István

Reggeli után kb. 9 órakor indulás: Füzérradvány, Károlyi kastély megtekintése (1,5 ó)

Széphalom, Kazinczy emlékhely és múzeum (1 óra)

12.30 órakor közös ebéd (1 óra) Menü: zöldborsó leves, párizsi szelet, köret, savanyúság

13.30-kor indulás Sátorajáújhelyre, a volt pálos templom és kolostor megtekintése, szentmisével

16 órakor indulás hazafelé. Érkezés Budapestre kb. 20 órakor

A teljes részvételi költség AKTK tagoknak és családtagjaiknak 12000 Ft, egyesületen kívülieknek 14000 Ft, ami tartalmazza a busz-, és a szállásköltséget, egy vacsorát, reggelit és az ebédet, és három belépő árát.

A programban az időjárás függvényében kisebb változások lehetnek.

II. Kirándulás Zseliz és környéke. Útiterv 2008. szeptember 6.

Indulás: 7 órakor Budapestről. A busz a Don Bosco iskola előtt indul (Budapest, XI. Albertfalva u. 9-11.)

10 óra : Garamszentbenedek – gótikus templom, Szent Sír kápolna megtekintése

Zseliz -- kastélytemplom, zenei múzeum megtekintése

13 óra : Ebéd. Bény – Árpád kori Rotunda, szent kút ; búcsújáróhely

Érkezés Budapestre kb. 20 órakor

Teljes részvételi költség AKTK tagoknak és családtagjaiknak 6000 Ft, egyesületen kívülieknek 7000 Ft, ami tartalmazza az utazást, a belépőjegyeket és az ebédet.

Túrávezetőnk Illavszky István, az időjárástól függően esetleges változtatásokat tehet.

Szent Mihály Akadémia

Az AKTK Szent Mihály Akadémia keretében

április 25-én, pénteken 18 órakor

Benkóczy Zoltán színművész, a Budapesti Operettszínház tagja

tart zenés beszámolót a Don Bosco Iskolában

"Humor és operett" címmel.

Minden érdeklődőt szeretettel várunk!

A viharkárokról

Templomunkat sem kerülte el az 1-jei vihar. A szentély melletti fát derékba törte, a lomb a templom és a plébánia közötti járdára zuhant és leszakította a telefondrótot is. A sérült ágat a tűzoltók vágták le és darabolták fel láncfűrészsel. A szél kikezdte a torony vakolatát is, mégpedig legfelül. A hulló vakolat több helyen beszakította a templomtetőt és a járókelőket veszélyeztette. Mivel a felázott talajon emelőt megtelepíteni nem lehetett, a tűzoltók alpin technikával, a tetőről verték le a meglazult vakolatdarabokat. Ezúton is szeretnénk köszönetet mondani az Újbudai Tűzörség "B" és "C" szolgálati csoportja 1-es fecskendője legénységének, valamint a Fővárosi Tűzoltó Parancsnokság "C" szolgálati csoport Roham 2 fecskendője legénységének a veszélyelhárításért és a kárfelszámolásért.

Erdős Attila atya

Lourdesi útinapló 1. rész

1994 elején egy ismerősünk szólt nekünk, hogy van néhány hely egy lourdesi zárt csoportban, van-e kedvünk menni? Némi tanakodás után igent mondtunk. A bizonytalankodás oka kettős volt: egyrészt nemrég jöttünk haza a Szentföldről, másrészt szeptemberben Spanyolországba készültünk. Még az is fokozta a bizonytalanságot, hogy a Szentföld után tud-e maradandó élményt adni Lourdes. Mint már annyiszor, most is tévedtünk. A kegyelemnek és lelki élményeknek szinte föl nem fogható tárházát kaptuk. És még valamit, ami legalább annyira fontos. A Gondviselés ismét megajándékozott minket egy kedves házaspárral, akiket azóta is barátként tisztelünk és szeretünk.

Lourdes messze van, ezért igen hosszú az utazás, és útközben is sok élményben reménykedtünk.

A hajnali órában a busz mellett várakoztunk. Mi nem ismertünk senkit, csak az ismerősünket, így vele beszélgetve vártuk az indulást. Néhány percnyi várakozás után megjelent egy kis, alacsony emberke, akiről kiderült, hogy ő a zarándoklatot vezető atya. Kijelentette, hogy az autóbusz ülésrendet ő fogja meghatározni, mindenki csak oda ülhet, ahová ő kijelöli. Először a szervező plébánia utasai szálltak fel a buszra, és miután közülük mindenki elhelyezkedett, néhányan, akik még ott álltunk, engedélyt kaptunk, hogy beszálljunk. A mi elhelyezkedésünkről már nem rendelkezett az atya. Természetesen csak a busz végében maradt hely, ott telepedtünk le. Mégis az a kis csapat, amelyiknek tagjai ott látták először egymást, hamarosan vidám beszélgetésbe kezdtek, és végig az úton igen jól megértették egymást. Milyen különös a Gondviselés. Ha akkor az atya nem olyan amilyen, talán sohasem ismerkedünk meg barátainkkal, akikkel máig szoros kapcsolatot tartunk.

Rövid körmendi megállás után az első igazi megállóhely Mariawörth volt. A Wörthi Tó partján, egy kis félszigeten áll ez a barokk kápolna, ahová hála Istennek nem először látogattunk (az 1989-es zarándokutunk befejező szentmiséje volt itt). Kicsit kellemetlen volt, hogy szemerkélt az eső, de a szép barokk belső után a kápolna körüli temetőt is megcsodáltuk. Hamarosan tovább indultunk első szálláshelyünkre Caorléba.

Ezen a Velencéhez közeli üdülőhelyen töltöttük az első éjszakánkat. Egy kicsit sétálni szerettünk volna, de részben zuhogott az eső, részben még minden zárva volt, hiszen a szezon még nem kezdődött el. Olyan kihalt volt minden, mint nálunk szezonon kívül a Balaton.

Korán, szinte hajnalban, kimentem a mólóra, és találkoztam szerzetesekkel és apácákkal, akik a mólón sétálva imádkozták a rózsafüzért.

Tovább indultunk, következett Padova, Szent Antal városa.

A mai Padova a római császárság idején Itália második városa volt, utána azonban sok viszontagság érte, főleg a népvándorlások idején, többek között átvészelte a magyarok kalandozásait is.

Padova fejlődésében a főszerepet az egyre nagyobb hírnevet elérő egyeteme játszotta. Európa minden részéről, különösen a magyar, a lengyel és a német területekről özönlöttek ide a diákok, elsősorban a római jog tanulmányozására. Ahogyan Bologna az orvosok Mekkája volt, úgy Padova a jogászoké.

1220-ban kezdte el működését itt a portugál származású, lisszaboni születésű, Fernando Martins de Bulhom, Assisi Szt. Ferenc kortársa és leghíresebb tanítványa: Szent Antal. (Il Santo - a Szent, ahogyan a padovaiak ma is emlegetik.) A tiszta lelkű Ferenc követői a szegények szerzetének érezték magukat. Szt. Antal még a félelmetes helyi hatalmasságok ellen is bátran sikraszállt a kisemberek védelmében.

Szent Antal hatalmas hatással volt kortársaira, hiszen 1231-ben bekövetkezett halála után pár évvel már szentté avatták, 1237-re pedig már elkészítették Niccoló Pisanóval a templom tervét is.

A Szt. Antal bazilika előtti tágas téren áll Donatello világhírű műve, amit mindenki tanul a művészet-történetben, a reneszánsz egyik fő alkotása, Gattamelata lovas szobra. (A velencei hadvezér, a Gattamelata - "fekete macska" - elnevezéssel zsoldosai ruházták fel.)

A hatalmas arányú Szt. Antal bazilika (a nép nyelvén a templom is egyszerűen: Il Santo) hét kupolájával, és közéjük illeszkedő, minaretszerű vékony tornyaival és tornyocskáival különös, keleties benyomást kelt. Falait két évszázadig emelték, ezért kereszteződik benne a román és a gótikus stílus.

Az egyik nem különösebben ismert, de nagyon szép kápolnájában volt az aznapi szentmisénk. Innen sétáltunk ki a templomba megcsodálni annak belsejét.

A templom bal kereszthajójában karcsú oszlopokkal övezett, nyitott loggiában álló oltár rejtja a Szent ereklyéit, amit egyszerűen csak Szt. Antal sírjának neveznek. (Nyelvét nem itt, hanem a templomhoz épített barokk kincstárban őrzik). Az oltár két oldalán márvány angyalok két remek ezüst kandelábert tartanak.

Az oltár körüli falak -és a sír hátsó falai is- roskadoznak a sok fogadalmi ajándéktól, továbbá márványba faragott domborművek „szólnak” Szt. Antal legendás csodáiról.

A templom másik, csodálatos művészi élménye a szentély. A főoltárt Donatello bronzból készült művei díszítik: a feszület, a Madonna, a szentek szobrai, angyalokat és legendákat ábrázoló reliefek és az oltár túlsó felén a "Sírbatétel" kódomborműve.

Igen hangulatos a templommal egybeépített kolostor csúcsíves árkaos udvara. Itt üldögéltünk egy pár percet. A régi városközpont zegzugos, szűk utcáin sétáltunk vissza a buszhoz, az árkaos ódon házak között, amelyek közül némelyik 7-800 éves is lehet.

Jó hosszú út után érkezünk meg este a Francia Riviérára, San Remo-ba. Először vacsorázzunk, mondták, és utána lehet elfoglalni a szállást. Így is történt, hatos asztaloknál ültünk, és velünk vacsorázott az atya aranyos barátja is, a Sanyi bácsi is. Később a recepciónál közölték, hogy a csoport fele nem a fő épületben van elszállásolva, és őket majd egy boy elkíséri.

Először morogtam, hogy én úgyis odatalálok, de végül is elismertem, hogy zezzugos folyosókon át, nem valószínű, hogy megtaláltam volna a szobát. A szoba szép volt, hamar pihenőre is tértünk. Hallottuk, hogy nagy rohangálás és nyüzsgés volt a folyosón, de nem tulajdonítottunk neki nagyobb jelentőséget. Reggel aztán megtudtuk az okot: eltűnt a Sanyi bácsi útlevele. Ilikém, a rutinos, nagy gyakorlattal és idegenvezetői múlttal rendelkező kis feleségem azonnal rávágta: nézzük meg a vacsora helyszínét. Mivel a reggeli is ott volt, bementünk az étterembe. Ilikém odament az asztalhoz, ahol tegnap este ültünk, és a szék alól előhúzta Sanyi bácsi útlevelet, Ennyit az étterem takarításáról!

A szálloda közvetlenül a parton feküdt, szinte beugorhattunk volna az erkélyből a tengerbe. Reggel a felkelő nap fényében gyönyörködhattuk a tenger fölött. A szállodától a busz egy kanyargós úton igyekezett az autópálya felé, amikor egy kanyarban a parkoló autók miatt nem tudott tovább menni, beszorultunk. Pillanatok alatt mögöttünk kialakult egy ötvenhatvan méteres kocsisor. Se előre, se hátra. No, egy jó darabig itt fogunk rostokolni, gondoltam. Nemsokára megérkeztek a rendőrök, és én nem tudom, hogyan csinálták, de néhány perc alatt „eltakarították” az útban álló kocsikat, és folytathattuk utunkat.

Mi együtt utazók azóta is nevetve emlékezünk, hogy történt egy kis csoda. Mivel május legvége volt, igencsak meleg volt a buszon. Elvileg a busz légkondicionált volt, de az utolsó négy sorban, (ott ültünk mi is) nem működött. Szinte elviselhetetlen volt a meleg, és a másik társaság állandóan minket szólalt meg, miért mondjuk, hogy melegünk van, amikor kifejezetten hűvös van a buszon. Való igaz, az utolsó négy sorig működött a kondi, ott hűvös is volt, de a busz végén fülledt meleg. Miután egyik társunk már többször is ránk szólt, hátrahívtuk, és igencsak meglepődött a kellemetlen hőségen. Most már nem morogtak, de azt felajánlani, hogy néha előre mehessünk, egyiküknek sem jutott eszébe. Egyébként is ilyen „elhatárolódó” társaságot én zárandokúton még nem láttam sem előtte, sem azóta. Hála Istennek! Egyébként egymással is igen furcsa módon viselkedtek. Volt egy igen testes hölgy a társaságban, aki nem fért el egy ülésen egy másik utas mellett. De nem engedték meg, hogy egyedül üljön egy kettős ülésen, hanem az út nagy részében a „földön” üldögélt a második feljárónál. A harmadik nap délutánján, idegenvezetőnk közölte egy nagy kanyar után, hogy hamarosan Lourdes-ba érünk. Egyszer csak hatalmas csattanás hallatszott, és a légkondi közvetlenül Lourdes előtt működni kezdett. Nevetve mondogattuk: lám, lám, a Szűzanya csodát tett. (Az igazság persze az volt, hogy a nyárfák szállongó pihéi tömték el valószínű a légszűrőt, és ez a dugulás szűnt meg.) No persze, hogy miért éppen akkor, miért éppen ott? Persze, nem volt ez csoda, nem volt....?

Megérkeztünk a zárandokházhoz, ahol az apácák barátságosan fogadtak. Az elhelyezés a mi dolgunk volt, voltak kétágyas és nyolcágyas szobák is. Elhelyezkedtünk, és hamarosan gyülekeztünk a kijáratnál. Indulás le a bazilikához a körmenetre. Ez azonban már a következő történet.

Madaras Gábor

A nyugati világ oktatási válsága, avagy a nyugati kultúra válsága

Sietősen, szinte kapkodva öltözöm, hétköznapi reggel hét óra múlt, fél nyolcra illene az iskolába érnem. Az álmodást sem tudta teljesen kiverni a szememből, ennek ellenére reménykedem, hogy majd az utazás alatt, mint máskor is, visszanyerem frissességemet.

Reggelenként a közszolgálati rádió ébreszt (MR-1 Kossuth Rádió: A szavak ereje! Hm?), mintegy háttérrádiózásként hallgatom, értesülve ezzel a média által fontosnak tartott dolgokról. Többszörre a lényegre figyelek, próbálom kiszűrni a számomra fontosabbakat, ha ilyen hallok arra jobban koncentrálok, olykor-olykor még a borotva is megáll a kezemben.

Most is, mint az utóbbi években oly sokszor, az évtizedek óta kenyeret adó munkámról, az oktatásról polemizálnak, az iskolák mai helyzetéről, a tandíjról, és más, a tanügyet feszítő problémákról. No, ennek fele se tréfa, gondolom, lehet, hogy ma hallok valami újat, okosat?

Neves közéleti emberünk arról beszél, milyen kitűnő tanáregyenlőségek voltak régebben, s személyes példaként felhoz egy bizonyos S. atyát, a szerzetes matematika tanárt. S. atya bizonyára igen elsőrangú nevelő lehetett, mert a riportalany szerint az általa közepes rendűnek minősítettet is elsőre felvették az egyetemre. Sőt – hangsúlyozza ki – amikor a felvételi bizottság meglátta a diák tudása és a középiskolai érdemjegye közötti különbséget, egyenesen rákérdeztek, nem véletlenül S. atya volt négy évig a matematika tanára? A történet nagyon szép és bizonyára igaz is, jómagam is ismertem és ismerek ilyen, s ehhez hasonló kiváló pedagógus egyéniségeket.

Sajnos azonban ezzel, mármint a túl szigorú osztályzással ma nem sokra megyünk. Eltörölték ugyanis a felvételit, így már nincs, aki megkérdezze a jelentkezőt, hol és ki tanította őt ilyen fantasztikus színvonalon valamelyik disciplínára.

Manapság szigorúan csak a hozott pontok számítanak, néha egy-két pont, illetve az új rendszerben, ahol közel 500 pontot lehet összegyűjteni 4-5 pont hiánya a jelölt továbbtanulására végzetes lehet. Az elkövetkező években tehát azok a tanárok segítik be a legtöbb diákot a felsőoktatásba, akik nemcsak jól megtanítják a tantárgyakat, hanem megfelelően értékelik, és nem alulértékelik tanítványaik teljesítményét.

Apropó, a gyermekek tudása? Hasonlóan a gazdasághoz, az iskolában is kinyílt az un. „minőségi olló”. Tanulmányi színvonalban, felkészültségben egyre nagyobb szórást mutatnak a tanulók. Különösen az általános iskola felső tagozatában szerezhetünk tragikus tapasztalatokat.

Mi az oka ennek a rohamos színvonalcsökkenésnek, s hogyan lehet majd valamit orvosolni ezen?

Az okok közül vezető helyet foglal el a rendszerváltozás utáni tanügyi liberalizáció. Engedélyezték a hat- és nyolc osztályos gimnáziumokat, miközben ezzel a döntéssel a nyolc osztályos elemi iskolai oktatást lassú agóniára ítélték. A legtehetségesebbeket már a negyedik után, majd a még ottmaradt jobbkat két év múlva elviszik a szülők valamelyik általuk jobbnak ítélt középiskolába. Az általános iskolához hűségesebb tanulók egyre kisebb számú jó tanulóval és ezzel kevesebb

„húzóerővel” találkozunk, az ott tanító pedagógusok pedig örülnek, ha csipetnyi sikerélményt élnek meg, ezért többen a sok csalódás és sikertelenség miatt a hivatásuktól is megválnak.

Az oktatás-nevelés, mint tudjuk, háromszereplős. A tanár, a diák és a szülő hármassága, hármójuk közös munkája dönti el, milyen eredményt mutat majd a „kimenet”.

Vizsgáljuk meg egyenként ennek a hármasságnak a szereplőit, rávilágítva ezzel a ma tapasztalható válságos helyzet igazi okaira.

Kezdjük a tanárokon. Nem titok, lassan már évtizedek óta nem a legtehetségesebb, legrátermettebb diákok jelentkeznek tanárnak. Megdöbbenően alacsony felvételi pontszámokról számolhatnánk itt be, de legyen elég annyi, hogy amíg az un. népszerű szakokra (a régi rendszer szerint) 140 pont körüli eredmény volt szükséges, addig egyes – leginkább a természettudományos szakokon – a 80 pont is elégséges lehetett a bejutáshoz. Ehhez nem szükséges kommentár! Pedig jó tanárok nélkül hiába minden! A szakemberek szerint alkalmassági teszt és vonzó fizetés lenne a feltétele annak, hogy a legjobbak kerüljenek a pályára. A tanári oldal sikerének titka: elkötelezett tanárok álljanak a katedrán, magas szintű tudással, s akkor minden gyerek a lehető legjobb oktatást fogja kapni.

A tanulók oldaláról vizsgálva a mai helyzetet, azt tapasztalhatjuk, hogy egyre kevesebben vannak közülük, akik igazán motiváltak, érdeklődők. Hajlamosak vagyunk gyermekeink tanulási problémáit egyedül a televízióra és a számítógépre fogni. Kétségtelen, a két modern eszköz valóban sokat ront a helyzeten, de nem az egyedüli okai a mára kialakult áldatlan állapotnak. Állítólag egy mai átlag tizenéves 2-3 órát tévéz és legalább másfél órát ül a számítógépe előtt. A televízióban és a számítógépen rejlenek kiváló tudásnövelő lehetőségek, gondolok itt az irodalmazásra, a gyűjtőmunka lehetőségeire, az egyéni kutatásra, kiselőadások, prezentációk készítésére. Viszont diákjaink döntő többsége a komoly, elmélyült tanulás helyett gyenge kommerszfilmeket, valamint un. chatelésen szocializálódik.

Az oktatás-nevelés folyamatában a harmadik szereplő a szülő. Igen sok múlik az otthoni viszonyokon, a családon, mennyire tud az megfelelni szülői feladatának, hivatásának. Sajnos egyre gyakrabban tapasztaljuk, a szülői ház nem partnere sem az iskolának, sem a tanárnak. Szélsőséges esetekben ez addig fajulhat, hogy sor kerülhet a pedagógus inzultálására – nálunk szerencsére még ritkább esetben –, netán megverésére. Az okok keresése során megállapíthatjuk az egyre jobban terjedő szülői engedékenységet és a nem megfelelő törődést. Nagyon sok családban alig jut idő a gyerekekkel való beszélgetésre, a közös tanuláshoz, a tananyag kikérdezéséhez, a közös programokról már nem is beszélve. Nem ritka eset, hogy a gyermek kihasználva az anyai gyengeséget szinte zsarolja az édesanyját, aminek eredményeképpen az anya tart a tizenéves gyermekétől és inkább már nem is szól semmiért, hiszen legjobb esetben is csak átnézik rajta, illetve lehurrogják.

Hányszor tapasztaljuk ismerőseink körében is, hogy a családtagok egymás mellett elbeszélnek, mindenki éli a saját kis életét, aminek eredményeképpen a gyermek légüres térbe kerül.

Az erélytelen, gyengekező, szeretetet nélkülöző, liberális nevelésnek aztán nem ritkán bekövetkező fejleménye a gyermek teljes elzúllása, a drog, az alkohol, a bűnözés, valamint a túl korai szexuális élet.

A csonka családban élő gyermekek száma egyes tanulócsoportokban tapasztalatom szerint eléri, illetve meghaladja az ötven százalékot!

Pedagógia és társadalom

A nyugati demokráciák egyre súlyosbodó problémái köszönnek vissza az előző sorokból. Kétségtelen, ma még (már?) nem tud mit kezdeni a civilizált világ az egyre jobban terjedő modernnek kikiáltott szabadelvű eszmékkel.

Az erők elhatalmasodása úgy a valóságban, mint a média megjelenítésében, a fogyasztói társadalom egyre önzőbb hedonista életfelfogása, a pénz mindenek feletti uralma mind-mind hozzájárul a pedagógia jelenlegi válságához.

A prostitúció terjedését, annak társadalmi – egyre elnézőbb – megítélését mi sem jelzi jobban, mint a bulvárlapokban ma már százával megjelenő hirdetések, ahol egyetemi hallgatók, sőt diplomás tanárok kínálják erotikus szolgáltatásaikat, közben nyugtatgatva magukat azzal, hogy csak a jobb megélhetésüket biztosítják ebbéli tevékenységükkel.

Tessék mondani, hova tart az a társadalom, ahol akár a tanárok csak töredéke is, a prostitúcióból él?

És ezeken a hirdetésekben sokan már nem is csodálkoznak!

Közben látványosan terjednek tovább a neoliberais eszmék. Hollandia és Belgium után holnaptól Luxemburg is engedélyezi az eutanáziát.

Kaliforniában most szavazták meg az új tanügyi törvényt, mely először szentesíti a homo-, bi-, és transzszexualitás nyílt támogatását az iskolákban. Állami iskolákban ilyen tanárokat is alkalmazni kell, elsősorban azért, hogy ilyen viselkedésre is lássanak példát a gyerekek, sőt utasítás, hogy a tanároknak kifejezetten pozitívan kell bemutatniuk az ilyen magatartást.

Az ifjúság nevelése soha nem számított könnyű feladatnak, de ilyen társadalmi háttérrel és jövőképpel sokan – tanárok és szülők egyaránt – feladják a kilátástalannak tűnő küzdelmet.

Majd másfél évtizednyi egyházi iskolai szolgálattal a hátam mögött nyugodt lelkiismerettel megállapíthatom, hogy ez alatt a történelmileg egyáltalán nem hosszú idő alatt is szemmel láthatóan romlott a felvételt nyert tanulók átlagos fegyelme, erkölcsi és tanulmányi helyzete!!

Külföldi, elsősorban nyugat-európai tapasztalataim is hasonlóan lehangolóak!

A nyugati civilizált világ legtöbb országban a tanulókat az előbbieken említett hatások érik.

A médiumok egyre jobban domináló negatív következményei, a computernek a tanulástól távoltartó befolyásoló hatása Hegyeshalomtól nyugatra – ha nem is teljesen egyformán –, de érezhető. A szülői oldal tekintetében sincs túl nagy eltérés a határok különböző oldalain, bár ha itt alaposabban szemlélődünk, azért már fellelhetünk különbségeket.

Ugyanis a gazdaságilag fejlettebb, a demokráciát régebben építő régiókban, ahol a szülőknek már nem kell feltétlenül másod- és harmadállást vállalni, több idő jut a gyermekkel való személyes foglalkozásra.

Sajnos a világ nagyon sok helyen nem jó irányba halad, így kis hazánkban sem!

Schwarzenegger kormányzó úr államából majd lassan áthajózik az óceánon az új szabadelvű törvény, és itt is főhet majd a fejük a szülőknek, melyik magán vagy egyházi iskolába adják gyermekeiket. Oda, ahol még nem fémdetektoros kapun át kell bemenni az iskolába, és nem muszáj fegyveres biztonsági őrköt kerülni a folyosókon. Sokunk meggyőződése, hogy a liberális

nevelés további térnyerését ideig-óráig fékezhetjük, lassítását megpróbálhatjuk, annak megállításában viszont a világ jelenlegi állása mellett nemigen reménykedhetünk.

Mégis, hogyan lehetne rövidtávon és látványosan javítani az oktatás-nevelés magyarországi színvonalát? Valószínűleg a tanári oldal hatékony és eredményes megerősítésével érhetnénk csak el gyors és célravezető eredményt.

Kérdés, hogyan lehet azokat a feltételeket megteremteni, amelyek az alkalmas embereket vonzzák a pályára?

Japánban, Dél-Koreában és általában Keleten (Singapur, Kína, India) a középiskolások legjobb öt (!) százaléka kerül a tanárképzésbe.

Jól ismert tény, hogy Japánban a leggyakoribb példakép a pedagógus, a „szenszej”. Ha ott egy pici gyermeket megkérdeznek, „mondd, mi szeretnél lenni, ha felnőtt leszel” – gondolkodás nélkül vágja rá „szenszej”, azaz tanár.

Az uniós országok közül például Finnországban a tanulók legjobb tíz százalékából regrutálódnak a tanárok. Ne csodálkozzunk akkor a PISA felmérések számunkra elkeserítő, finn barátaink számára pedig annál dicséretesebb eredményein. A ranglista élén álló iskolarendszerekben nem csak a középiskolából hozott pontszámokkal, hanem komoly alkalmassági vizsgákkal is korlátozzák a felsőoktatási intézményekbe való bejutás lehetőségét, ezzel is erősen szűrve a bekerülőket. Hazánkban évente mintegy kettőezer ötszáz friss diplomás tanárra lenne szükség, ezzel szemben a 35 nagyon eltérő színvonalú (!) intézményekben több mint tízezer (!) végez.

Egyik vidéki, a tanárképzéssel is foglalkozó oktatási intézmény vezetője azzal a kéréssel keresett meg, hogy iskolánkban minél több végzős diáknak ajánljuk őket. Hozott reklámot, szórólapot, videofilmet, s kérte, hogy az osztályfőnöki órákon mutassuk be ezeket, és amennyiben lehet, szorgalmazzuk a hozzájuk való jelentkezést. Arra a kérdésre, hogy milyen pontszámmal lehet főiskolájukba bekerülni, azt válaszolta: „Már gyenge közepes eredménnyel is majdnem mindenkit felvesszünk”!!

Mégis, hány hallgatója van az intézménynek? - kérdeztem. Közel tízezer – válaszolta, majd látva megdöbbenésemet - hiszen ez a város lakosságának majdnem az ötöde -, egyből hozzátette: „De ezek nem mind bejárók, a legtöbb közülük levelező hallgató, akik leginkább csak Interneten tartják a kapcsolatot iskolájukkal”. Az évek óta tartó túlképzés pedig nagyon nagy hiba, mert egyrészt növeli a munkanélküliséget, másrészt nem a legrátermettebbek, hanem a gyengébb képességűek maradnak a pályán. Az oktatás színvonalában kiemelkedő országokban a diploma kevés ahhoz, hogy a tanár a katedrára álljon, mint ahogy egy frissen végzett orvost is csak a legkritikább esetben engednek a műtőasztalhoz, hogy operáljon.

A pedagógusi pálya ott vonzó, ahol a kezdő fizetések meghaladják az egy főre jutó hazai összterméket. Amennyiben az oktatási kormányzat felismeri, és magáévá teszi az oktatáskutatók, oktatási szakértők ajánlásait, azt, hogy a tanár-diák-szülő hármából a tanár van olyan kulcspozícióban, hogy eredményesebbé váljon a pedagógiai tevékenység, nagyot léphetünk előre.

A külföldi pozitív tapasztalatok azt mutatják, hogy ez a megújított oktatási rendszer még az előbb említett családi háttérből eredő hátrányokat is képes részben ellensúlyozni.

Utóirat: A cikk leadásának napján jelentette be a kormány, hogy az oktatásra szánt összeget megnöveli 120 milliárd forinttal. Igaz, azt is tudjuk, hogy sok kérdésben, de különösen a tanügyben a szavak, és a tettek rendszerint még köszönő viszonyban sincsenek egymással. Talán most? Március óta mégis reménykedhetünk? Lehet, hogy valami elkezdődött?!
Úgy legyen!!

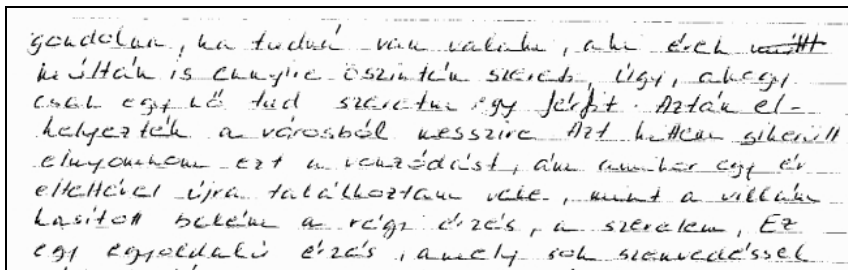
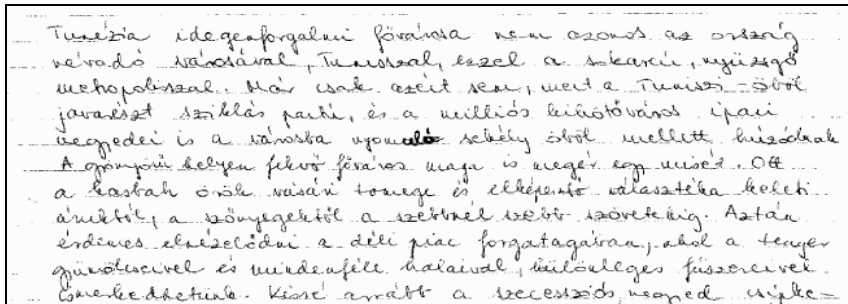
Sümegh László
Közoktatási szakértő

Ember és írás

A kézírásvizsgálat, a grafológia gyökerei a reneszánsz korába nyúlnak vissza. A művelt európaiak ekkoriban már sűrűn leveleztek egymással, s hamarosan megszületett a felismerés, hogy az egyének jellege összefügg a kézírásukkal. Ezekről a felismerésekről egyre több feljegyzés született.

A felismeréseket egy francia abbé foglalta először rendszerbe a 19. század elején. A grafológia elnevezés is innen eredeztethető. Ettől kezdve lett egyre fontosabb, megbecsültebb tudomány a kézírás-elemzés, a grafológia, amelyik tulajdonképpen a pszichológia segédtudománya.

Kézírásunk a személyiségünk öntudatlan lenyomata. Ahogyan nincs két teljesen egyforma ember, nincs két teljesen egyforma kézírás sem.

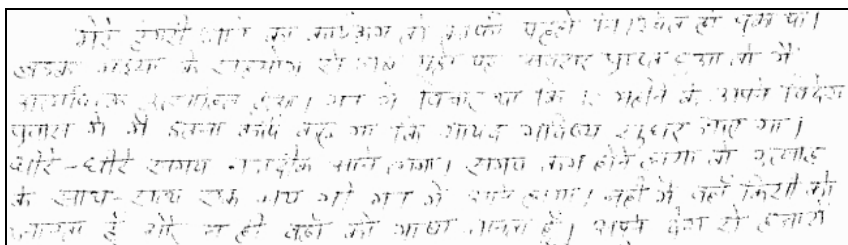

19 éves egypetűjű leány-ikrek kézírása. Jól látható, hogy az első írásnál a betűk tengelye szinte derékszöveget alkot az alapvonallal – álló írás – míg a második egyenletesen jobbra dől. Az álló írás hurkos, kerekded betűformákat mutat, a második írásban az egyenes függőleges vonalak dominálnak. Az álló betűkkel író leány a világot az érzelmein keresztül közelíti meg, a testvére viszont az értelmén keresztül. Ez utóbbi leány az önállóbb, tevékenyebb, erősebb akaratú, valószínűsíthető, hogy kettejük közül ő az irányító fél.

A grafológia az egyén kézírását pontosan úgy tiszteli, mint a jog a személyiséget. Senki kézírását nem szabad elemezni, vizsgálni beleegyezése nélkül.

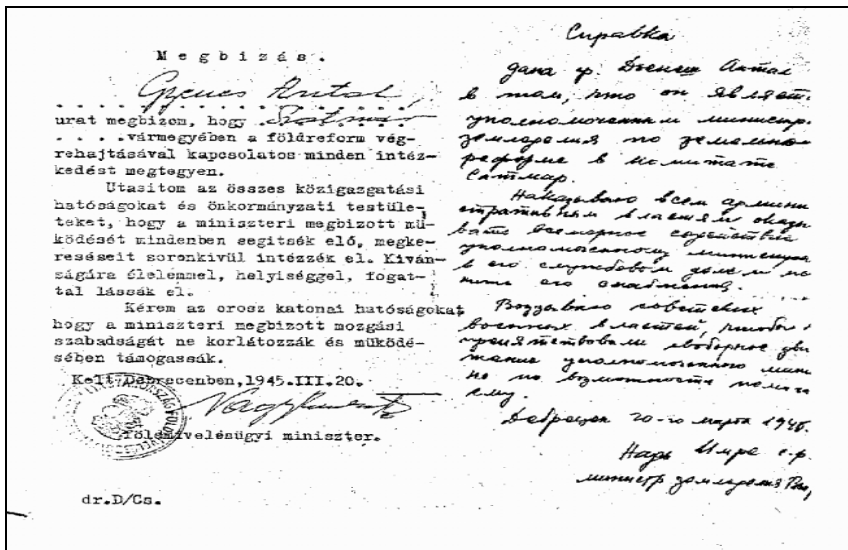
Kézírásunk elég pontosan megmutatja, hogy milyen a viszonyunk a környezetünkhöz, saját magunkhoz, milyen a temperamentumunk, milyen típusú az intelligenciánk, elárulja, mit gondolunk a múltunkról, a jövőnkéről – és még sok minden mást. Azt is, ami személyiségünk mélyén saját magunk számára is rejtve van. Ezért is érdemes grafológus tanácsát kérni életünk fontos döntései előtt: pályaválasztáskor, munkahely váltáskor, párválasztáskor, vagy ha nehéz, kilátástalan helyzetbe jutottunk. Önismeretünkhöz sokat tehet hozzá a kézírásunk alapján készült személyiségrajz, s utat mutathat a jó megoldáshoz. De jól nézzük meg, kihez fordulunk. A grafológus nem jós, nem tudja megmondani a jövőt; nem orvos, nem tudja megmondani a betegségünket. A kézírás sok mindent elmond a személyiségről, de például azt sem árulja el a kézírás, hogy férfi vagy nő írta-e.

A kézírás-elemző elsősorban azt a kézírást tudja alaposan feltárni, amelyet olvasni is tud. De a számára ismeretlen nyelven, sőt ismeretlen betűformákkal írt kézírás is elmond néhány dolgot.

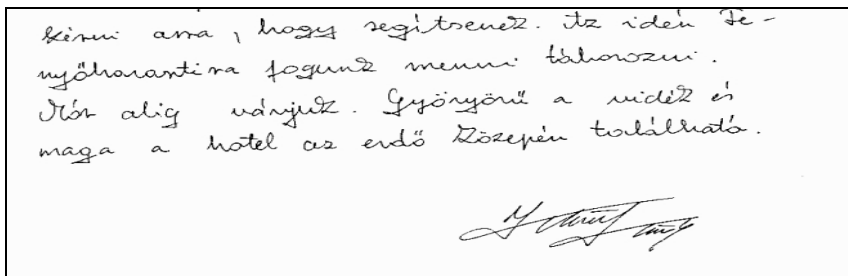
Indiai vendégprofesszor dévanagari írása. Harmóniát sugároz a kézírás, a világ rendjének tiszteletét, amely világban a személynek jól meghatározott helye van. Ez ad önbizalmat, erős önértéktudatot, fegyelmet az egyén számára. Nyoma sincs itt bizonytalanságnak, szorongásnak, értékvesztésnek, amit a mai – főleg hazai – kézírásokban olyan gyakran lehet látni.

Másképp írunk az anyanyelvünkön, mint egy másik – általunk bármennyire is jól ismert – nyelven.

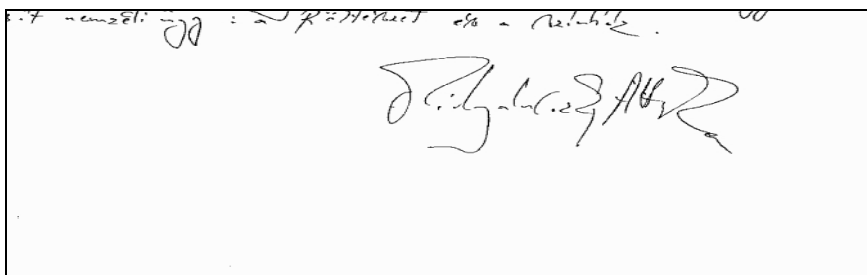

Nagy Imre orosz és magyar nyelvű írása és aláírása 1945-ből. A magyar nyelvű, lendületes, jobbra dőlő írás – és aláírás – mozgalmassága a „földosztó” miniszter tettvágyát, optimizmusát vetíti elénk. A vezetéknevvel egybeírt keresztnév is a hivatástudatra utal. A cirillbetűs írásban mindennek nyoma sincs; ez utóbbi jószerivel nem sugall semmit.

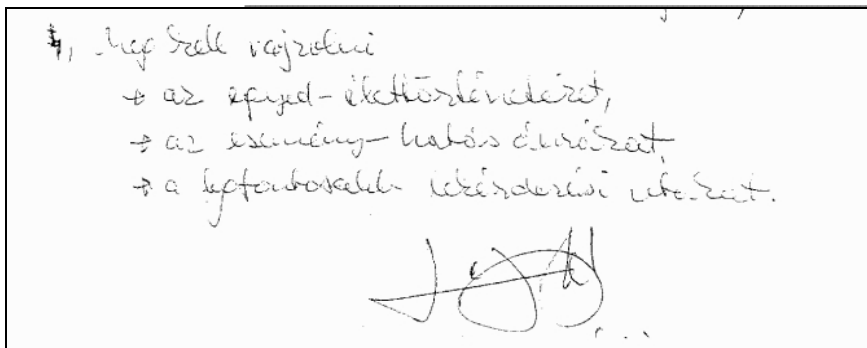
A grafológus kitüntetett figyelmet szentel az aláírásnak. Az aláírás akkor igazán sokatmondó, ha hosszabb szöveggel együtt kerül elemzésre. A teleírt papíron általában mi vagyunk, általában az, amit a világ felé mutatunk – a szerepünk. Az aláírásban inkább az tükröződik a grafológus számára, ami a mélyebb, rejtettebb, valódi énünk – vagy amilyenek lenni szeretnénk valójában. Nagyon tanulságos néha a kézírások végén meglátni a teljesen eltérő – nagyságban, lendületben, formában más – aláírásokat.

Fiatal tanítónő írása és aláírása. Az ívelt formák kedvessége, egyszerűsége után meglepő az aláírás vad, nyers és bonyolult formája. A határozott, erőteljes, felfelé irányuló vonalak azt jelzik, hogy ennek a fiatal nőnek nem ez a hivatás az életcélja.

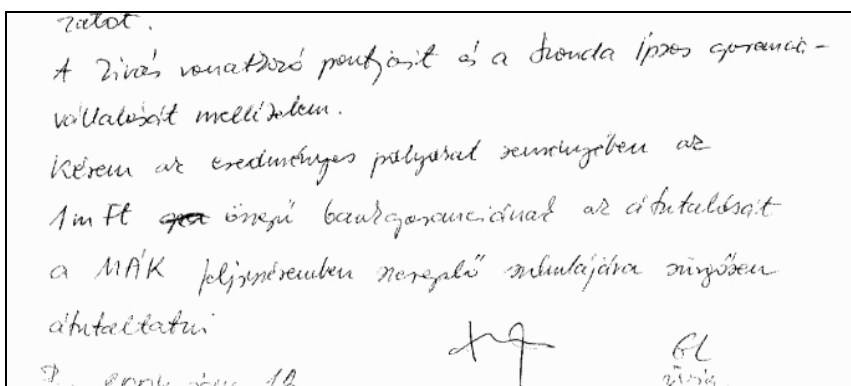

Színházi rendező aláírása. A rendező úr kézírása pontosan olyan gazdag képzelőerőt, erős akaratot és megvalósító képességet mutat, mint az aláírása.

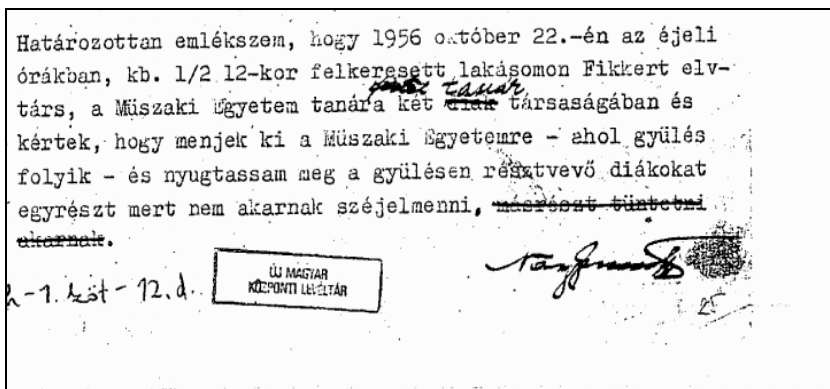

Matematikus férfi írása és aláírása. A kézírás egyszerű formái nem tükrözik olyan erőteljesen – inkább szemérmesen rejtik – a személyiség gazdagságát, sokoldalúságát, mint a képszerű aláírás. Az aláírásban feltárul a személy játékossága, de van benne nem kevés önirónia is.

Az aláírás a szüleinkhez, a hivatásunkhoz való viszonyunknak is hű tükré lehet. A vezetéknev az apához, a keresztnév az anyához való viszonyunkat mutathatja meg.

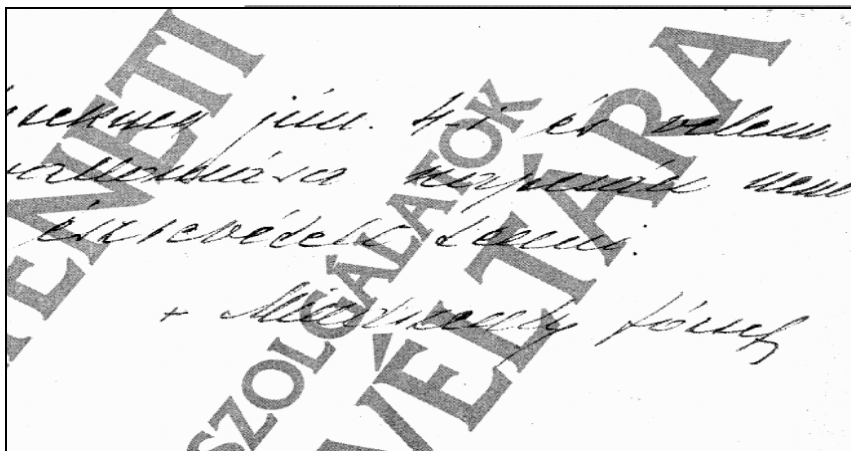

A középkorú úr aláírásában a vezetékneven lévő kereszt az apja halálával kapcsolatos lelkiismeretfurdalásának öntudatlan lenyomata.

Nagy Imre aláírása a kihallgatási jegyzőkönyvén, 1957 áprilisában: a vezetéknev és a keresztnév között egy akasztott ember figurája rajzolódik ki. A forradalom miniszterelnöke előre tudta a sorsát: 1958. június 16-án felakasztották¹.

¹ Nagy Imre kézírásai a következő könyvből valók: W. Barna Erika – Szótsné Fritz Ágnes: Nagy Imre. Egy 20. századi magyar sors a grafológia tükrében. Bp.: Flaccus Kiadó, 2007.

Végezetül álljon itt Mindszenty József hercegprímás aláírása néhány sor kézírással együtt. Az írás 1951-ben készült, fogságban. Sok hozzáfűzni valóm nincs, az íráskép magáért beszél: a lendületes, nagyméretű, erősen jobbra dőlő kézírás a rendíthetlenséget, a megalkuvás nélküli megtörhetetlen akaratot, a finom vonalak a mély lelki életet beszédesen mutatják.

Szötsné Fritz Ágnes